

Duy thường tỏ ra hậm hực cái kính mỗi khi tôi cố tình trêu chọc Duy, cao giọng kể cả, kênh mặt dạy đời, ra vẻ đàn chị, nhất là... chị dâu của Duy. Chung quy, qua chuyện tính toán dựng vợ gả chồng cho con trẻ của người lớn, ai cũng biết tôi là cô vợ nhóc tí được hứa hẹn cho Khang, anh của Duy. Khang hơn tôi hai tuổi và Duy kém tôi một tuổi. Chúng tôi đã khóc tiếng chào đời, trải qua thời thơ ấu, bao bọc bởi tình cảm thân thiện láng giềng trong khuôn viên chung cư, chia sẻ những kỷ niệm ngọc ngà thần tiên trong thiên đường tuổi nhỏ. Trong xóm, đông đảo đám con nít trai gái xuýt soát tuổi nhau nên cứ thế mà gán ghép cặp đôi với nhau. Khi tôi mới vừa sanh ra, còn nhăn nheo đỏ hồng, mẹ tôi đã cố mở bàn tay nhỏ xíu đang nắm chặt để xem những đường chỉ tay chưa rõ nét. Dù không rành chút gì về tướng số, chỉ cần thấy những đường chỉ tay ngoằn ngoèo không có những khúc rói đã mang lại sự yên tâm cho mẹ tôi. Không biết có đường nào là dây tơ hồng hôn phối dẫn vào cung phu thê của Khang. Nghe bác Tùng gọi đùa “cô dâu quý nhà tôi”, tôi

hồn nhiên hơn hờ tin rằng lớn lên sẽ thành vợ của Khang. Ôi đầu óc non nớt của tôi, cho là vợ chồng thì tôi sẽ được lê la ở nhà Khang cả ngày, tha hồ chơi đùa với nhau mà không bị mẹ tôi lôi về nhà bất ngờ để tắm rửa hay ăn cơm. Lẽ dĩ nhiên Duy cũng bị ép duyên với một cô bé, tên Đào. Đào đáng người thấp, mập mập, bầu bĩnh nên đôi má căng như trái hồng đào, trông là muốn cấu ngay. Đào không ưa Khang vì Khang cũng tỏ ra vẻ đàn anh... chồng nên gặp Đào là bẹo má chọc ghẹo.

Khang và tôi như đôi chim non riu rít không rời nhau. Hễ đi học vừa về là kiếm nhau bày trò chơi hoặc lê la từ đầu làng đến cuối xóm. Tôi thường phụng phịu bắt Khang phải chơi banh chuyền, nhảy dây cùng với bọn con gái. Hễ Khang không chọn tôi về cùng phe là tôi bí xí buồn thiu, cảm thấy trái tim dưng dưng, méo mó. Ngược lại Khang không ngần ngại cho tôi gia nhập những trò chơi ngổ ngáo u mọi, tạt lon, bắn bi của đám con trai. Mỗi lần tôi u qua đất địch, thế nào tôi cũng bị Khang túm lấy, ôm ngang eo chặt cứng, mặc tôi vùng vẫy cố thoát cho đến khi

Vết Thương Tuổi Dại

Vết Thương Tuổi Dại

Hồng Phúc

tôi hết hơi. Khang thường rủ tôi trốn ngủ trưa, đi bắt dế ở bãi cỏ hoang sau nhà. Tôi cẩn thận lấy hộp giấy làm cái nhà giam lỏng chú dế mèn, quên đi mộng phiêu lưu giang hồ. Mỗi dịp Tết, đám trẻ con vừa được tiền lì xì, còn thơm mùi bạc mới, tụ tập chơi lắc bầu cua. Khang chỉ tôi đặt con cá là tôi đặt con cá. Hễ ăn được tiền, tôi phục Khang vô cùng. Khi Khang làm nhà cái, lẽ tôi có thua thì Khang cũng lờ không quơ tiền của tôi, tôi thương Khang hết mức. Mới chừng ấy tuổi tôi đã bị mua chuộc tình cảm bằng đồng tiền rồi. Khang mặc nhiên trở thành người con trai quan trọng nhất trong tâm hồn thơ dại của tôi. Cho nên tôi đã thích tập nấu cơm, bằng bộ nồi niêu song chảo nhỏ xíu của tôi để mời Khang cùng chia sẻ hạnh phúc, nửa sống nửa nhão. Bù lại Khang cũng không từ chối leo cây cao chót vót, cố với tới đầu ngọn để hái cho bằng được những trái trứng cá chín mọng đỏ theo ngón tay đòi hỏi của tôi.

Tuy nhiên đến khi cãi nhau, giận nhau, ghét nhau thì Khang cũng nhỏ nhen, phá tôi thậm tệ, cho bỏ ghét. Công trình khó nhọc của tôi chăm nuôi những chú gà con lông tơ vàng mượt như búp len mịn, chim chíp chạy loanh quanh trong sân thì Khang lén bỏ giầy thung cho gà con ngỡ là giun đất, ăn vào ngã lăn ra chết, tôi vừa khóc vừa rửa Khang không ngớt. Công trình vun đắp của tôi lấy gạch ngăn một khoảng đất làm vườn, gieo hạt giống cà chua, cây vừa đơm trái nhỏ xíu, qua một đêm bị nhổ gốc, cả gang sơn gấm vóc của tôi bị tàn phá dưới bàn tay bí mật độc ác.

Thế nhưng tình cảm đó cũng ngả nghiêng theo thời gian. Năm đệ tứ, đổi lớp học vào buổi sáng, tôi bắt đầu được mặc áo dài dù người thì

thẳng đuột, cao liêu nghiêng như cây tre miếu, chưa nảy nở vòng ngực, chưa thon nhỏ vòng eo. Trong hồn là một biến chuyển lớn. Lòng mới như màu vở học trò ngày tựu trường. Như đợt lá non nhú lên, rất xanh nõn nà. Như vạt nắng đầu hôm, rất biếc trong sáng. Cửa hồn tôi mở rộng bén nhạy với mọi cảm xúc chung quanh. Buồn đó rồi vui đó, rất bất chợt và rất vu vơ. Những thay đổi nào mang cho tôi nỗi u hoài man mác khó tả, tìm kiếm những mơ ước nổi trôi chưa thành hình, rồi thất vọng về điều gì không có bóng dáng. Rõ ràng con trai bao giờ cũng khù khờ, chậm phát triển hơn, tôi bực dọc. Những lời khôi hài của Khang từng chọc cho tôi mắt môi cười rữ rượi, nay tôi đổi tánh, trở thành vô duyên điệu dỡ nhạt phèo không làm cho tôi buồn nhếch môi. Gặp tôi

Khang không để ý tôi đã vào tuổi biết làm duyên làm dáng, biết yếu điệu, biết thẹn thùng mà cứ chơi trò lén buột tà áo dài của tôi thành bó, hay kéo nơ thắt trên bím tóc chỉ làm tôi cau có giận dữ.

Rồi tôi tập ca hát nghêu ngao. Hát, như con chim vành khuyên nhỏ ngứa cổ, khàn khàn cả giọng cố líu lo nhả ra những âm thanh dù lạc điệu. Tôi hơi hợm dằn với Khang nhưng thân thiết hơn với Duy. Lý do là Duy thích đánh đàn và tôi mê hát. Tuy cùng thịt xương máu huyết xẻ ra, nhưng Duy khác hẳn với Khang. Khang vạm vỡ cao lớn, ăn nói tiếu lâm, ồn ào nóng nảy. Duy dong dỏng cao gầy, nụ cười nhẹ nhàng, từ tốn thông thả. Mang đầy tính nghệ sĩ là những ngón tay dài tuôn ra những điệu nhạc quyến rũ lướt trên dây đàn. Những tối cuối tuần, khi Khang ham mê đánh bida ngoài phố, Duy và tôi thường ngồi hát với nhau riêng một góc trời. Trên bậc thềm thân thuộc, đáng

Duy mơ màng ôm đàn như nâng niu người tình nhân đang mềm mại lả lơi trong vòng tay. Dưa lưng vào cột, dáng tôi thả tiếng hát say sưa như thể muốn đong đầy những đau khổ lẫn với hạnh phúc trong những lời nhạc trần tình. Cho màn đêm sâu thẳm tê tái. Cho sỏi đá cũng đón đau xôn xao. Khi tiếng hát dứt, bốn bề bóng lá lay động dịu dàng từng đợt vỗ tay tán thưởng, hương dạ lan bay ngang phảng phất lời khen tặng.

Rồi cơ hội nghìn năm một thủa đến khi nhóm bạn của Duy lập ban nhạc, Duy rừ rê tôi hát cho ban nhạc trong những lần văn nghệ bỏ túi, có tính cách bạn bè. Tuy không bị ngăn cấm, nhưng tôi đọc rõ sự giới hạn trong ánh mắt nghiêm khắc của bố tôi. Người nhấn mạnh từng chữ tựa như khắc sâu vào tâm não tôi những lời giáo huấn.

—“Bố cho con đi chơi vì bố mẹ nông chill, muốn con được vui vẻ. Không phải Bố có thành kiến gì, nhưng Bố không khuyến khích con thành ca sĩ, dù con có trở thành tiếng hát nổi tiếng. Đời nghệ sĩ là con thuyền bấp bênh, tự đi tìm vào những bão động giông tố như đã vốn là nghiệp dĩ trời buộc. Anh đèn muôn màu chỉ là chút mật ngọt bên ngoài, còn bên trong là hạt mầm trác trở. Con đừng dại dột mà chuốc cái số phận gian truân vào người”

Mặc dù tôi hiểu lời dặn dò, tự hứa đây chỉ là cuộc chơi nhất thời và sẽ không đi xa hơn nữa, tôi không thể ngưng cất tiếng hát. Vì trong tiếng hát tôi được giải bày tâm sự, than van niềm đau, tê dại trong cảm xúc, vỗ về trong êm ái. Ở cái tuổi mới lớn, tôi đang bước vào hành trình trưởng thành chông chênh, lót trải bằng những nỗi loạn chống đối, những khao khát được tự do hành động, những ham thích cuồng nhiệt đua đòi theo bạn. Nhưng ngược lại, tôi đủ khôn ngoan suy xét

và sáng suốt tự chủ, không muốn để đam mê dần vật tâm hồn vào những nghiệt ngã, nông cuồng hủy hoại tương lai của mình, có những lầm lẫn nông nổi gây nên sự hối tiếc suốt đời. Như người xiếc đi trên dây đang dang hai tay để lấy thăng bằng, tôi phải cân nhắc thận trọng, không muốn hụt chân. Tôi biết sống là đứng trước những lựa chọn về cuộc đời của chính mình. Nhờ giáo huấn chặt chẽ của gia đình, tôi biết sợ những giông bão cuộc đời. Nhờ kiến thức từ học vấn, tôi biết phân biệt giữa thực tế và ảo mộng. Và tôi cũng không dại gì mà tưởng tượng mình xinh đẹp mình tài hoa để đóng vai cười vầy khóc mướn trên sân khấu cuộc đời.

Duy là ông thần hộ mệnh bên cạnh đời tôi. Duy che cho tôi khỏi chứng kiến những cảnh âu yếm suông sả quá trớn, những cảnh rượu vào lời ra say sưa quá độ. Duy kéo tôi ra khỏi những chọc ghẹo sàm sỡ, những cảm dỗ chực chờ. Tôi

bịa ra số tuổi lớn nhiều hơn, lợi dụng danh xưng chị để lấn lướt đám bạn trẻ cùng lứa với Duy. Duy mang thế lực của Bố tôi để cảnh cáo đám quen thân đừng ám ố mà ngồi gờ lịch trong tù. Nhờ vậy dù trơn trượt giữa những bữa bãi buông thả của đám trẻ, giữa đam mê quay cuồng của giới ca hát, tôi vẫn giữ được nét ngọc ngà của ngọn nến hồng sinh nhật của tuổi mười tám, chưa từng xây xát vết trầy tội lỗi. Tôi yên tâm tựa vào Duy như máu xương ruột thịt, cần gì cũng réo đến Duy. Vừa nhõng nhẽo, vừa đọa đày. Vừa nũng nịu, vừa hành hạ. Duy ơi, hát mệt quá. Là Duy chạy đi mang về ly nước chanh tươi ngọt lịm. Duy ơi, hát khó quá. Là Duy kiên nhẫn dợt đi dợt lại cho tôi bắt đúng nhịp.

Tôi đeo đuổi theo nỗi đam mê của mình, đêm đêm hát cho người. Khi tiếng nhạc bập bùng, ánh đèn mờ ảo là chất men rượu lan tràn châu thân biến tôi không còn là tôi mà ngây ngất buông thả như người kỹ nữ thả giọng hát ray rứt theo từng phím tơ, run rẩy theo từng cung bậc. Tiếng hát cất lên từ những giọt nước mắt nã nề rơi xuống huyết sâu cho người tình vừa nằm xuống. Tiếng hát trỗi dậy từ những khúc khoải không tên, những tê tái không màu chìm sâu trong trái tim rã rời. Lòng tôi rét mướt như giông bão, bồng bềnh như phù du. Tôi chơi vơi trong thương cảm, đắm đuối trong thổn thức. Không hiểu sao tôi không bao giờ tìm thấy sự rung cảm trong những bài nhạc sống động, lời nhạc vui tươi. Dường như có sự buồn rầu tối tăm nào cứ quán chặt tâm hồn, mà tôi không đủ chữ nghĩa để diễn tả, nên mượn lời hát nói dùm cho nỗi niềm riêng. Cho tôi từ giả tuổi ngọc quá vội. Cho tôi ôm sâu tư quá sớm. Sơn phấn trang điểm đã vẽ lên khuôn mặt tôi nét đẹp sâu úa. Anh đèn màu đã rơi vào hồn tôi những bóng đen cô đơn.

Xong trung học, Khang theo đuổi binh nghiệp, gia nhập Võ Bị Đà Lạt, mang theo cái tính tiểu lâm hay nghịch ngợm vào trong quân trường mà phá phách. Tôi vẫn viết thư đều cho Khang trong tình cảm bạn bè, lơ lửng như cá vàng, với trạng thái chờ đợi một điều gì khác xảy đến. Cả Khang cũng vậy, cầm chân tôi hờ hững, trước sau vẫn thân thiết ân cần trong chừng mực. Khang có vẻ yên tâm không thắc mắc khi thấy tôi đi chơi có Duy bên cạnh.

Cho đến một lúc nào đó, tôi cảm thấy sự thân thiết với Duy chuyển biến sang một thứ cảm tình khác thường. Những cử chỉ sẵn sốc nhỏ nhặt bỗng thấp thoáng đượm chút âu yếm. Tôi lại lo sợ phải đối diện một lời ngỏ rõ rệt hay cử chỉ thổ lộ của Duy vì tôi không biết phải phản ứng ra sao. Tôi sợ sẽ đứng phân vân trước ngã ba đường éo le, trái tim chẻ hai mảnh, tuy không thương ai,

cũng không bỏ ai vì tôi thật chưa kịp hiểu tình yêu là gì, thì làm sao biết yêu ai hơn ai. Có lẽ nếu mất cả hai không làm tôi đau đớn bằng chọn một bên mà cứ ân hận làm đau khổ bên kia.

Tôi thừa biết Khang không còn mơ se duyên kết tóc với cô bạn hàng xóm cũng như tôi không còn ao ước áo dài khăn cưới như trong trò chơi đám cưới giả. Nhưng không dám dứt khoát, mời Khang đi chỗ khác chơi, đừng quấy rầy con tim của tôi. Thậm chí phải dụng kế Gia Cát Khổng Minh đốc thúc Khang tán tỉnh với cô này, tỏ tình với cô kia. Thấy Khang có vẻ ngấp nghé đến mấy cô bạn đẹp hơn của tôi, thế mà tôi không ghen tức lại còn hăng hái giới thiệu Khang với đám bạn gái từ nhiều chỗ quen biết, bạn Trưng Vương, bạn hội Việt Mỹ, bạn học tư, bạn quen ở hồ bơi, bạn... ăn quà. Hy vọng Khang phải lòng ai thì tôi thoát khỏi vòng khốn, tôi không bị cắn rứt với niềm ân hận vì lơ là lạnh nhạt với Khang.

Tôi quay lòng vòng trong khung ô chữ rắc rối của đời mình cố tìm ra chữ tình yêu. Tình yêu, có lần mơ hồ như bài tình ca không thành lời mà tôi và Duy hát chung. Vòng vầy chối bỏ càng đến nhiều hơn, nỗi bất an càng lan rộng. Tôi ngại ngừng lời dè pha miệt thị về tình anh tình em. Thương thì mặc cảm tội lỗi tìm lý lẽ ghét. Ghét thì tha thiết bồi hồi tìm tình cảm thương. Tôi vẫn chễm chệ ngự trên ngôi vị đàn chị, không sao bỏ được ý niệm về Duy nhỏ tuổi hơn tôi, chưa chịu nghiêng đời để đến đứng bên cạnh Duy. Dù tôi có đảo điên cộng trừ nhân chia, số tuổi của tôi vẫn hơn Duy là một, không có giải đáp ổn thỏa cho bài toán tình cảm. Một năm mà Duy sanh sau đẻ muộn là vực sâu mà bàn chân hạn hẹp của tôi không dám liều lĩnh nhảy qua dù bên kia bờ có cánh tay êm ái của Duy chờ đón. Vì biết đâu đó tôi sẽ già trước Duy, da sẽ nhăn trước, tóc tôi sẽ bạc sớm?. Vì biết đâu đó Duy không đủ trưởng thành, không cứng rắn, không khôn ngoan để bảo vệ che chở cho tôi chăng?. Giá tôi chậm chân

hiện diện ở trần gian trẻ hơn số đời đã định. Giá tôi đánh bẫy được thời gian mang tặng Duy thêm những ngày dài tháng rộng. Giá tôi không so đi tính lại, không cần tìm hiểu nguyên nhân và cũng không sợ hậu quả .

Dù tôi có lùi dần thì đến một ngày sau lưng là bức tường chắn hết phương trốn tránh. Tối đó, thái độ Duy lắm lì một cách khó chịu. Duy không thèm để ý đến nét mặt nhăn nhó của tôi, tôi đã chẳng phản đối là gì, nhưng không làm Duy nao núng. Cái vẻ khiêu chiến ngằm đường như thách đố, Duy dốc những lon bia vào cổ không ngớt. Đã vậy Duy lão đảo đứng không vững, cứ tựa vào người tôi. Tay thừa thả cứ quàng vào tôi thiếu ý tứ. Duy càng suồng sã bao nhiêu thì cái thành trì nghiêm trang của tôi càng dựng lên cao bấy nhiêu. Tôi thầm tính cách chính cho Duy một bài học cảnh cáo.

Đến trước cửa nhà tôi vẫn còn bực bội trong lòng, lặng thinh lấy chìa khóa mở cửa. Đột nhiên Duy nắm chặt hai vai tôi, mạnh bạo kéo tôi xoay lại đối diện mặt Duy. Tôi hơi ngỡ ngàng. Trong mắt Duy ánh lên đóm lửa hoang dã của loài thú đầu đốn.

-Nhã không biết hay giả vờ không biết. Nhã cầu cho tôi không bao giờ nói ra để Nhã có thể tàn nhẫn trên sự đau khổ của tôi phải không?

Giọng tôi yếu ớt như van lơn, tìm cách trì hoãn:

-Thôi Duy về ngủ đi, đừng nói lung tung điên rồ nữa.

-Nhã phải nghe tôi nói đêm nay. Tuy tôi yêu Nhã trong sự câm nín lặng lẽ, nhưng con gái thoảng qua là biết ngay ai để ý đến mình.

Tôi chống chế:

-Tôi không biết. Duy là em của Khang mà.

Duy nổi lửa những cơn phẫn nộ. Ngón tay Duy bấu chặt vào bờ vai tôi đau buốt làm tôi muốn khóc.

-Nhã không là gì của anh Khang hết. Chuyện gán ghép là trò chơi con nít cũ rích. Anh Khang đâu màng tới. Người khác thương Nhã thì Nhã làm ơn quay đi.

Hơi thở nóng như muốn lan qua đốt cháy thân thể tôi. Tôi vùng vẫy. Phản ứng tự nhiên từ cơn giận tôi giơ tay định đánh Duy. Nhưng còn nhanh hơn, Duy chụp tay giữ lại cứng như gọng kìm, giọng rít giữa môi mím chặt.

-Nhã tưởng Nhã sẽ là chị dâu tôi sao? Nhã tưởng tôi không dám yêu Nhã phải không?

Duy đột ngột ôm tôi sát vào lòng, tàn bạo gấn một nụ hôn bất ngờ lên môi tôi. Tôi tê liệt không kịp phản ứng trước cơn liều lĩnh của Duy.

Nụ hôn cuồng phẫn, rất bỏng đầy thách thức và chế ngự. Tôi nửa sợ hãi hốt hoảng, nửa muốn đáp ứng đón nhận. Hơi thở tôi đứt quãng khó nhọc. Mặt đỏ bừng môi. Môi hồng nhạt chín mọng đời thơm tho bỗng bầm dập. Vòng tay tôi từng khao khát đón chờ, nhưng tôi cảm thấy như ngục tù nghiệt oan, trái tim tôi rét căm đóng chặt. Đến khi môi rời ngõ ngàng, tôi thu hết giận dữ đẩy Duy ra, và không nhớ lao đao chạy vội vào nhà. Để nguyên áo quần, tôi vùi mặt vào gối rũ rượi, tôi bật khóc tấm tức như đứa trẻ bị ức hiếp, không làm dịu được lòng tổn thương cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm. Dường như lòng rơi rớt những mảnh vụn vỡ. Dường như lòng sụt mướt những

mưa gió tới bờ. Những nốt nhạc, những cung bậc khô khan vô nghĩa gào thét trong đầu tôi như bản nhạc hỗn loạn. Nụ hôn đầu đời. Nụ hôn của tình yêu. Có yêu nhau sao nữ phũ phàng chà đạp trong cảnh trái ngang như thế.

Kể từ sau đêm đó, tôi lánh mặt Duy như lánh tà và không kiếm hẳn để dợt hát. Tôi có đi hát với ban nhạc vài lần, nhưng tôi lái xe một mình và thường bỏ về sớm trước cuộc vui tàn. Tôi nói năng rời rạc gượng gạo chỉ vừa đủ âm ừ cho có lệ. Không đả động đến chuyện xảy ra. Dù Duy hốc hác đến tiêu tụy. Dù ánh mắt Duy khấn khoản một lời tạ lỗi. Chưa nguôi ngoai cơn giận, tôi không thể tha thứ cho Duy một cách dễ dàng. Tôi giỏi giả vờ lãnh đạm một cách tàn nhẫn. Xưa nay tôi đã chẳng tự hào con người lý trí của tôi có thể lạnh lùng, thậm chí độc ác, che đậy sự mềm yếu của tình cảm đó hay sao. Những ngày thật buồn bã vô vị làm tôi uể oải chán chường vô cùng.

Nhưng rồi tôi sửa soạn thi Tú Tài I, cái sự thi rớt làm bố mẹ tôi đau buồn, xấu hổ với bạn bè hơn cái mộng trong ánh đèn màu sân khấu, nên tôi cấm đầu lo học thi. Như con ngựa bất kham bất trị, tôi chợt ngưng buông vó nông nổi. Như trò chơi đến hồi văn cuộc, tôi hết hứng thú ca hát. Như sau một thời gian sống bừa bãi, tôi cần phải xếp đặt đời tôi ngăn nắp lại. Thật ra khả năng tôi hạn hẹp, đam mê chóng chán, nên tôi không thể đánh đổi học vấn cho nghiệp cầm ca, theo đuổi con đường danh vọng, chấp nhận số mệnh trắc trở. Mỗi hồng nhan, phải trả giá bằng gian truân. Mỗi tài hoa phải đánh đổi bằng mệnh bạc. Tiếng hát của con bé vô danh tiểu tốt rồi tan theo thiên đường mộng tưởng đã lỡ. Ngược lại Duy vẫn ham vui, lạc lối rẽ vào một đoạn đường hoang đàng, vào một vũng lầy phóng đãng lúc nào không rõ. Ném vung vãi những ngây thơ vào thú ăn chơi. Tuổi mới lớn, tập tành nào cũng dễ sa ngã. Nghe nói Duy và ban nhạc kiếm khá nhiều tiền nên

mướn một căn nhà để tiện việc tập dượt và lập tổ quĩ. Duy có cái cơ ở đó để tiện việc đi học dù trường học nằm giữa đoạn đường của hai căn nhà, đường nào cũng xa.

Một hôm bác Tùng nhờ tôi nhân tiện đi học tư gần nhà trọ của Duy đem cho Duy một phong bì, chắc là viện trợ cho sự tiêu xài phung phí ăn chơi của Duy. Tôi lưỡng lự không dám từ chối, sợ người lớn biết chuyện giận hờn rồi sẽ thắc mắc gạn hỏi.

Đến nơi cửa khếp hồ nên tôi đẩy cửa bước vào như chốn riêng của mình, không ngại xâm phạm gia cư bất hợp pháp. Tôi cất tiếng gọi Duy, vừa kín đáo tò mò liếc quanh dò xét. Tim tôi muốn tuột xuống chân khi ánh mắt chạm đôi giày cao gót kênh kiệu nằm lăn lóc dưới gầm bàn. Trên bàn còn vung vãi những lon bia bẹp dúm. Hình như có mùi nước hoa, mùi hương phấn chứng tỏ có phái nữ trong phòng. Duy bước ra, lưng trần, quần xộc xệch, vừa vuốt tóc, nhìn tôi ngạc nhiên đến há hốc. Tôi hỏi giọng thách thức, chất chúa như búa nện:

-Duy ở nhà một mình à?

Chưa dứt câu thì từ trong cửa buồng, đột ngột xuất hiện một thiếu nữ trong bộ áo ngủ mỏng hờ hênh toát ra dục vọng không cần che đậy. Tôi choáng váng, mất bình tĩnh. Thì ra, Duy không là con nít như tôi vẫn tưởng. Lão luyện đường tình. Trác táng đồ đốn. Qua cách ăn mặc và trang điểm, tôi đoán có lẽ cô ấy là ca sĩ hay vũ nữ của những nơi chốn Duy hằng lui tới. Bàng hoàng, tôi cảm thấy mình thừa thãi như diễn viên bất đắc dĩ bị đẩy ra sân khấu oái ăm này trong một lúc bất ngờ. Như con beo gấm gờm địch thủ cô gái uyển chuyển đến sau lưng Duy, thân mật vòng tay quấn ngang bụng Duy, tựa cằm âu yếm lên bờ vai Duy, ngắm nghía đánh giá vị thế của tôi trong quả tim của Duy. Cô chờ đợi như muốn đo lường phản ứng của Duy và tôi. Cơ chừng ruột gan của chúng tôi đã phơi bày dưới con mắt sành

đời của cô gái ấy. Sự cố tình của cô ấy làm khuôn mặt Duy sượng sùng, nghếch ra đáng thương với nét chảy dài trẻ con bị bắt quả tang phạm tội. Vết hư hỏng hằn sâu trên trái cấm. Còn tôi giận dữ không biết dấu nổi đau đớn vào nơi nào. Và có lẽ, cũng không dấu diếm được, nét đẹp bốc lửa đó làm tôi tức tối vì mặc cảm thua kém.

Không còn cách nào che thân, tôi mím môi ném phong bì xuống bàn, cộc lốc:

-Mẹ của Duy gửi cho Duy đó.

Duy hồi hả tìm lời giải thích, chua chát nói vào khoảnh trống:

-Tôi đã chịu thua sự hờ hững lạnh nhạt của Nhã. Tôi chấp nhận là đã không chiếm được tình cảm của Nhã. Tôi chỉ là những bước chân lẻo đẽo theo sau Nhã mà thôi. Tình cảm, bây giờ những thứ ấy đối với tôi đâu còn nghĩa lý gì.

Tôi cảm thấy sự bất lực đau khổ giữa hai người, tuy yêu nhau nhưng vẫn như hai quân cờ của hai phe thù nghịch tranh phân thắng bại. Tôi ghen lời:

-Duy thay đổi nhiều quá, ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Tiếng Duy hỏi một câu bất ngờ:

-Nhã có cảm tình với tôi không?

Câu trả lời của tôi vụt ra từ lòng đau căm giận trước khi tôi kịp nuốt lại:

-Không bao giờ

Không chờ Duy phản ứng, tôi quay ra cửa thật nhanh tựa như căn phòng đã hút hết dưỡng khí. Tôi cố trấn tĩnh làm dịu sự run rẩy, hỗn loạn tim đập. Dù chưa bao giờ suy nghĩ đến hình ảnh trai gái bên nhau, cảnh tượng gợi cảm vừa rồi làm tôi liên tưởng đến đời sống gần gũi nam nữ khiến lòng rạo rực, da thịt tôi gai góc cho đến khi tôi khẽ rùng mình xóa bỏ. Tôi bị xâu xé giữa hy vọng những điều còn có thể bắt lại từ đầu và thất vọng những điều đã quá muộn để cứu vãn được. Ở Duy, tôi nhận ra tình cảm chỉ là một trò chơi dục tính, một cách trần trụi rẻ rúng, thậm chí đến

khinh bỉ và ghê sợ. Tôi mơ mộng hóa, thần thánh hóa tình yêu mà Duy thì thiêu hủy trong nháy mắt hư hỏng. Tôi biết đã mất Duy hoàn toàn trong tình cảm trong trắng hồn nhiên của tôi. Tôi tiếc cung đàn lỡ, phím tơ chùng. Nhưng tôi đâu có quyền trách cứ gì Duy khi tôi đã chà đạp trái tim Duy trong sự ích kỷ của mình. Có một điều gì chưa bắt đầu vừa kết thúc.

Ngày tháng tư buồn thảm, khi cả nhà tôi xếp hành lý lên xe ra phi trường, tôi xoay lại thấy Duy đang đứng im chờ xe chuyển bánh. Tôi không đành làm ngơ, lên tiếng hỏi Duy:

-Khang về đến Sài Gòn chưa?

-Anh mới gọi về cho biết trường đã di tản, đang tập trung ngoài vòng đai thủ đô, chưa biết ngã ngũ ra sao.

-Hai bác có tính chuyện đi không?

Duy lắc đầu, đứng đưng không có vẻ lo lắng cho lắm. Duy dặn dò thêm:

-Nhã đi trước đi, thế nào tôi cũng tìm ra dấu chân của Nhã mà, đừng lo.

Trước khi tính ngại ngùng bắt kịp, tôi ôm chầm lấy Duy, quyến luyến thêm vài phút vội vàng yêu thương người bạn nhỏ. Tôi gục đầu vào ngực Duy, thì thầm lời vĩnh biệt. Và ước gì thời gian quay ngược lại với những ngày thơ.

Theo giòng đời trôi chảy giữa hai bờ

thằng trầm, Khang đã yên ấm hạnh phúc tại quê nhà, Duy sang Mỹ sau này và tiếp tục nghiệp dĩ của người nghệ sĩ, khá nổi tiếng trong cộng đồng hải ngoại. Duy già dặn hẳn với bộ râu mép lãng tử. Giọng hát của Duy trầm buồn ảm áp, không còn lưu dấu chút gì âm thanh nhỏ nhít ngày xưa. Một bài hát cũ cũng làm hồn tôi dâng sóng. Hẳn chung quanh Duy vẫn còn những ảo tưởng lóng lánh của ánh đèn màu. Hẳn đời sống Duy vẫn như cánh buồm rong chơi không bờ bến. Hẳn có nhiều lần Duy ngập ngụa trong hương sắc bướm ong qua đường. Nhưng có lần nào Duy nhớ tới lời hứa tìm theo vết chân người tình lỡ. Bao nhiêu nụ hôn tàn theo cuộc tình tan rã, bao nhiêu vòng tay buông lơi sau những đổ vỡ, nhưng chẳng bao giờ tôi gột rửa sự ám ảnh đầu đời. Tôi đã đánh mất dần đam mê như bỏ lỡ những chuyến tàu vút vào hư không mà tôi vẫn còn tần ngần trước sân ga, nửa hối tiếc nửa tự an ủi. Tôi đã xóa đi hết những phức tạp của tâm hồn. cất dấu những cơn mộng ảo xa xôi. Những mộng tưởng không thành như sỏi đá nằm lặng lẽ trong vườn xưa trí nhớ. Tiếng hát đã tắt nghẹn ngày nào trên nụ hôn thô bạo, trong cảnh mặt trái tình cảm. Âm nhạc và Duy là một, trước và sau chỉ còn là một ý niệm xót xa của những điều ngoài tầm tay với, dù thật gần trong tim.

Có phải tôi đã hài lòng về quyền lựa chọn trong khả năng hữu hạn của mình với đời sống an lành. Sự lựa chọn hạnh phúc nhất của người đàn

bà chính là được lựa chọn bởi người đàn ông để cùng hành trình xây dựng tổ ấm. Có vài lần Duy về hát lưu diễn tại thành phố tôi ở. Dù có sự thôi thúc đến gặp Duy một lần rồi thôi nhưng tôi lại buông rơi ý định đó. Tôi là người của bóng tối, âm thầm lẩn tránh riêng mình. Dù có chạy quanh nửa vòng địa cầu, chắc gì Duy sẽ bắt kịp và sánh bước bên tôi, hay những tiếng động sau lưng chỉ là tiếng vọng của chính bước chân của mình? Chúng ta đã cùng nhìn thấy dung nhan tình yêu, xấu xa, khô khốc. Và vì quá cứng rắn nên làm trái tim chật chội, làm bàn tay quá ngắn để nắm rời nhau.

Hồng Phúc